OLGA BLAŽOVA GAJIN VLAŠIĆ

Sjever na jugu

Olga Blažova Gajin Vlašić

SJEVER NA JUGU

Beograd 2012

Pesnički glas bezvremenosti Olge Gajin Vlašić

Vrednost pesništva je, između ostalog i u tome, što je ono originalna i neponovljiva kreacija duha ličnosti koji ga stvara. Kolučo Salutati je o poeziji napisao sledeće: »Poezija je umetnost. Šta je njeno gradivo? Poezija je sastavljena od svih umetnosti i njen je početak u prirodi«. Potpuno je izvesno da se pesnici ne osvrću na razne društvene konvencije, ali i da su i te kako prijemčivi za prirodan poredak zbivanja. S obzirom da su konvencije često puta relevantnije u društvenim i međuljudskim odnosima od prirodnih impulsa, otuda čitanje poezije kod »lepih duša« predstavlja svojevrsni ritual vraćanja prirodi ali i sebi samima. Stihove Olge Gajin Vlašić, u zavisnosti od toga koliko je čitalac spreman da se prepusti njenom pesničkom svetu, posredstvom njenog pesničkog bića, počinje da nazire i jedan drugi svet, svet prirode u koji postepeno biva uvučen. To se vrlo lepo oseća i primećuje u »Ševinoj pesmi«:

...Da uzme pjesme malo sa polja
da pronese je iznad gora
do malog uplakanog dječaka
u staroj kolibi kraj mora....

Dakle: polje, gore, more, ševa i uplakani (uplašeni) dečak koji biva smiren i utešen njenim letom:

Jer pjesma njena je k'o ljubav puna,
čas visoka ko nebo da pjeva,
a čas umiljata ko kućna mačka
glasom brundavim, kao da drijema.

I svaki strah će djetence proći
dok male ruke ka njoj sprema.

Uplakani dečak kao da remeti idiličnu sliku prirode koju su narušili principi konvencija, te pesnikinja »šalje« ševu i na taj način pronalazi izlaz iz dečakove agonije. Interesantno je kako je Andrić u *Znakovima pored puta* pisao o traženju izlaza: »Sa početkom samog postojanja i prvim pokretom u majčinoj utrobi, postavlja se za nas pitanje – izlaza. A kada se oslobodimo te tamnice, to je samo prividno i privremeno oslobođenje, jer sa prvim znakom zemne svetlosti počinje novo i dalje, sve življe, traženje izlaza. I traje do poslednjeg daha i poslednjeg pokreta. Tome traženju služe sve naše misli, sva naša lutanja, svi naši – i najneverovatniji – postupci, napori, zaleti i sudari«. Potpuno je izvesno da poezija kao i svekolika umetnost predstavljaju odredena rešenja, provodeći nas kroz inicijaciju do katarze kako bi smo pročišćeni i sami postali prirodniji, pa što ne reći i produhovljeniji. Pesnikinja Olga Gajin Vlašić svojom pesničkom imaginacijom poručuje da želi da razveže sve Gordijeve čvorove koji sputavaju ljude na putu slobode i sreće. A imaginacija, kako je pisao mađarski pesnik Vereš Šandor, ima ishodište u sasvim drugim nivoima realnosti: »Religije,

mitove, metode predskazanja stvara ljudska mašta, isto kao i umetnička ostvarenja. Što ne označava njihovu ništavnost; naprotiv: označava njihovu vrednost. Mašta, nasuprot osećajima razuma, ne radi po slučajnosti vremenskog sveta, nego po zakonima bezvremenosti«.

Dragi čitaoci, pred vama se nalaze dragocena zrnca harmonije i prirodnog sklada, koga autorka uspostavlja u svom pesničkom svetu.

Peđa Radosavljević

JUNSKE LIPE

Miris lipa budi mi sjećanja
na odraz lica nekih dragih ljudi
koje je nada znala da brani
od lukavog bledila uspomena.

Mirisni cvjetovi vraćaju me
u predjele djetinjstva,
kada smo se zanosno vrtjeli
oko divlje loze
mašući bijelom tragu na plavom nebu,
i zadirkujući golicave vlati trave.

Zavodljivi mirisi dovodili su nas
do odškrinutih vrata blagosti,
pred kojim nam je praznina
lukavo krala pogled, ne vidjeći
kako nam slasti života
izmiču nepoznatim stazama,
ostavljajući nas željne
mirisnog nektara.

Miris lipa budi čežnju i strepnju
da će nada nestati
u zamkama zaborava,
gdje opojni mirisi
postoje samo sebe radi.

NEDOVRŠENA PJESMA

Kad čuješ umilnu pjesmu
pitaš li se dolazi li od zvijezda
ili se uzdiže ka njima?
Možda je pjesma i sama zvijezda.
Možda san, kosa, orhideja.
Može biti i samo preliv boja,
mirisno jutro,
maštarija.

Pjesma, strune, postelja...
Odjek u ljubičastim kosama planina.
Tajna u staroj rasušenoj kolibi
u kojoj su izborana lica pastira
smještena u čistim dječjim srcima.

Mala, sasvim nježna pjesma.
Nekad skrivena iza grma divljih ruža,
nekad u gužvama staničnih perona,
a nekad u ružičastim cvjetovima magnolija.

Ako je tražimo – zamagli nam pogled,
i ne znamo na koju stranu ode,
i ne vidjesmo koji joj list bi jastuk.

Postasmo li na časak
zarobljenici njene ljepote,
čije strasti nas razdvojiše
od poznatog nam eha?
Pa stoga i naša mala pjesma,
poput viline suze
otkotrlja se do nepoznatih
svetova smijeha.

MEDITACIJE NA MJESEČINI

Dani su prolazili u mirisu rose
A noći u zlatu mjesečine.
U silnoj čežnji za mirisima
zaboravljasmo na samu ljepotu Boga
i suštu smisao postanja.

Dok smo se predavali
rosnim jutrima,
neka nevidljiva sila
lukavo nam je robila život,
i sva naša snaga
poput izgubljenog broda
vrtjela se na uzburkanom moru.

Kakav je to usud ili opsjena
upravljao našim kormilom
u barci svilenih jedara,
onda kad nam je duša bila meka
poput morske pjene
a misao se gubila poput
poslednjeg sunčevog zraka
toneći u plavo propadanje.

A onda, kad smo sapleli pogled
u kovitlacu umiruće stvarnosti,
želje nam razbudiše srce
za starom maketom barke,
i utihnuće ponovo postade
kolijevka našega stvarnog bića
koje se posle neznanog puta
ponovo nađe u izlogu strasti.

KAMEN NA MJESEČINI

Koga to prigrli visina neba
i šutnja vremena dugog,
jesu li vile u djevojačko kolo
zalazile ili bezglasje utiša
i mlada srca dragana?

U visovima beskraja stajahu
nepokunjene i bestidne
u svojoj ljepoti vjekovnoj,
ne mareći za sunca
i prve plodove začeća.

Bejahu kao pamuk,
oštrica noža, put bez povratka.
Bejahu sve, sem svoga putokaza.

Nijesu ni znale, koliko života
može stati u njihovom tijelu
preplanulom i koži prozračnoj,
koliko stida u ljubavi nedočekanoj.

Noću, dok padahu zvijezde
na usne nevine od čežnje,
bude se vjetrovi
iz kamenih njedara,
i u tajanstvenosti noći
na kosi mekoj od mlječnih kapi
miluju jedno po jedno,
tek rođeno dijete Mjeseca.

MILICA

Na licu trag vječnosti,
u kosi miris vjetra,
nježnim prstima dodirivala je nebo
kao da svira liru.

Stajala je kao bijeli oblak
na samome vrhu stijena.

U mojim zjenicama taložila
se muzika vasione,
dok se kroz moje vene smijuljila
Milica, djevojka koju vidiš
kad ti šutnja umrsi trepavice.

Milica iz mojih snova i krvi
nestala je s' vjetrom u svanuće.

SOMOTNE NOĆI

Noći plavog somota
prikradaju se poput sjete
oko prozirnih kamenčića
među prstima mojih ruku.

Koliko nade, straha i ljubavi
može stati u tim uskim prolazima
koji boje svaku sliku
spolja i iznutra.

Odore noći su meke
i paučinasto prijanjaju
na golu kožu praveći
šare strasnih zagrljaja.

Jutarnje sunce oslobađa želju i tugu,
prsti se u ritmu šire
kako bi bijeli kamenčići
kao divlje ptice izletjeli
tražeći topla gnijezda
nekog presloženog sna.

PUSTINJE

Tvoje su oči ljubičasti odsjaji
koje ni pustinjska zora
ne može obojiti u zlatno.

Pješčana igra znano
u ritmu svome teče,
dok nas treperava vrelina krvi
lagano, niz aortu, u samo srce peče.

Čuješ li muziku svog hoda
koja se tajnom otkida
od savršene gracioznosti
bosih stopala na mjesečini?

Boja tvojih očiju prkosila je
plavom šarmu pustinjskog izvora,
u čijim ogledalima karavani
za svojom zvijezdom trag pronose.

Tajna muzike stapala se
sa vatrama svjetlosti,
daleko od staklastih pješčanika
čiji životi jednolično cure
da vrijeme u kašičicama pronose.

A ti ćeš i dalje hodati
na mjesečini
u ljubičastom velu
sa pjesmom o samoći.

KAD NADA POSTANE OČAJ

Kad nada postane očaj
a lira zabruji k'o rog – može li ljubav
zaspati u djetinjoj kolijevci?
Probudili su se nečisti duhovi prošlosti
da bi pomeli svu ljepotu budućih dana
i čistotu duše bez mirnog beskraja.
Ogladnjela su sjećanja progona
jer nije dovoljna ljubav preobražaja,
zato bi odmah iskrvavljeno srce bacili
i zaključali u tamnicu bezimenog očaja.
Na mjestu gdje je nekada ljubav počivala
diže se magla da nebesku svjetlost zakloni.
Otpustila sam i noći žednog mjeseca
koje znadoše ispiti suzu u nadu umočenu,
jer moja ljubav uz tvoje rame stoji
i moja molitva – kao poslednji umorni dan
htjela bi da zaspi, dugo, dugo...
kad glasno izmolim od gospodina Boga
bar jedan blagoslov, zato što postojiš.

SURI ORAO

Bratu

Orao, ptica božanskog oka,
gospodar planine velje
vrletnih snježnih prevoja,
spona između neba i zemlje.

Orao, ptica gospodstvena,
gospodar moći pomirene,
sjenka u zemljinim procjepima,
želja – koju bi svako da dodirne.

Orao, riđ i gibak
posmatra sa visine
izvor života,
kako iz njegovih tamnih dubina
jedna po jedna
veličanstvena želja promine.

Zanosna igra kapi
privlači ga do dna istine,
prastara mudrost ga uči
da ostane visoko na litici
čekajući spas u jutarnjoj rosi,
znajući oduvjek – da će ih odnijeti
prvi sjeverni vjetar
koji gleda i prolazi.

Orao zlatnoga oka
stopio se s nebom
u jesenjoj boji.
Ali, prigrlila ga samoća
tako čvrsto k'o da je tama,
pa ga ni sama sjetna duša,
ni suzno oko
nikako da vrati
u zenice nama.

Ali naići će šarena duga
i vješto će mu pokazati
uzbudljivi prolaz
bez imalo tuga,
dok se na horizontu
bijela kapija sunca
podiže pravo,
pravo njegovoj duši.

STAZE

Mogu li te prepoznati
na raskrsnici prošlog
i budućeg života?

Jednom su moje ruke
dodirivale tvoju kosu,
koja je bila miris nekog
podneblja toplog;
daleko od tebe i mene
kao među beračima
trske i pirinča.

Monsunske kiše su sprale
sve naše mirise
po kojima nas je i suza
iz daleka pronalazila,
kad bi svraćala da se skloni
od kiša pod naše trepavice.

Bojim se – neću te prepoznati
jer si postao siv od magle,
a mene guši sivilo u nozdrama
i oči mi puni suzama,
a nema treptaja da ih zaštiti
od vremena, tuga, uspomena.

Mislim te – tajno nezaborava!
Ali ona bi brža od pomisli i skoči
u moje grudi da bi mi tiho rekla:
Nema raskršća, samo staze...
a one vode daleko...
i nikada se ne ukrštaju,
zato se nećete sresti na putu,
izgubili ste dodir – pogledima
i milovanja vlatima kose,
nestali ste za budućnost sanjanja.

PUT SUNCA

Pogledaj u moje ruke
ti zlatokoso Sunce,
pogledaj je li to ona boja
kao kad su se tebi radovale!
Da li se i sad zlate
ili je tavna noć spremila
svoje graditelje
da budeš njihov Bog?

Ti jesi – svjetlost i tama...
Jesi – jutro, narandža, igra, vatra, odlazak...
Ruke tebi vazda hrle kao da ti jedino znaš
da ih spajaš i griješ i u zlatni preliv umačeš.

Banulo je doba kad se zemlja studi...
i nema toliko ruku da se udruže i izmole te
da otopiš sav bol promrzlog srca
i prve pjege na prstima,
a toliko su te slavili milenijumima
po mnogim hramovima.
Zar nijesmo zaslužili milost
samo preko tvoga baškarenja
u utrobi boga Čaka,
kad si ti – drago Sunce, bilo najvažnije!

Tvoja glad za slavom izazivala je crnu noć,
žrtvujući ti na dar mnoga srca.

Zato neka tvoj grijeh bude zalog
za naša mlada jutra
i tvoje svilene prste
da siju blagorodnost.

VATRE ŽIVOTA

Koga da slavimo: svjetlost anđela
koji nam preda svoje zublje sjeme,
ili vatre koje nam zagrejaše bedra i stopala
kako bi stigli do mirisnih polja
naše mlade i meke zemlje?

Prelivale su se vatrene rijeke
u pulsirajuće središte,
bivale poput tragača
pustinjskog pijeska,
postajale teške kao bojna polja
na kojima je čulnost zaživjela
u nekoj providnoj vrelini.

Trebalo je spremiti naš dolazak
u topli zagrljaj majke nam zemlje,
kako bi vatre zauvijek
pokorile crnu noć
u žestini plamena
koji je i nas čistio,
i na usta nam nekad izbijao.

Dok je nebo bilo još od vatri
ispod vela smo joj tražili oproštaj
za dan kada ćemo se izmaći od stida,
daleko na horizontu – odlazeći.

A mogli smo je tako vrelu
dlanovima hladnim hvatati,
i znali smo da nam srce
ništa ne može istopiti.

Dugi milenijumi samoće
odbolovaše našu muku za obličjem.
Postadosmo previše krhki,
ali ostaše tragovi za nama
kao sićušni kristali,
od kojih će neko budućeg dana
Božjom voljom, praviti iznova:
nebo, nas, puteve...

JEDAN GRAD

Možemo li zaboraviti jedan grad...?

Možemo li zaboraviti izlazak sunca
nad njegovim bijelim krovovima,
koje kao sjajni zlatnik
polako širi svoju moć?
Možemo li zaboraviti komadiće svoje duše
koja se zajapureno skotrljala
niz njegove suve padine
do malog razbuktalog rastinja?
Možemo li zaboraviti grad
u kojem nikada nijesmo ni bili,
a viđali smo ga u plavoj izmaglici
i stisnutim obećanjima?
Možemo li zaboraviti jedan grad...
u kojem su od naših srdašaca
pravili male kavkaske
bubnjeve za ples?
Možemo li zaboraviti sopstvene misli
izvezene od sna o gradu
i sakrivene od neznanih pogleda
među zlatnim pletenicama?
Možemo li provesti sebe
uskim, oivičenim stazama budućeg detinjstva,
a da se ne osvrnemo za sobom –

ostavljenim u nekom razbarušenom vrtu?
Postoji li grad kojeg se ne možemo
ni sjetiti, ni zaboraviti...?
Grad kojem možemo dati pepeo svog bola:
onog što je preostao od nas razbuktalih,
stisnutog u šaci – da razgori novo jutro.

RATNIK

Uspravni, kameni stubovi
sa licima kao sa grafika,
okićena kapom i pojasom,
za kojim se nosi sva imovina:
kuća, čast, ljubav, sloboda...
Tjeskoba i nemir stiskali su kapi krvi,
između dvije ledene zore
u kojima se stalno, iznova grčilo
neko pridošlo lice obojeno ugljevljem.

A predah, nek je i ko uveli list samo,
sakrio bi svoju dragu iza jatagana,
i pod zlatne skute je prenio
do mjesta na kojem su oči njene
blistale kao zvijezde sjajne,
u noćima kada mu se priviđala nježnost
i dodir bijelih ruku preko izbrušenog
lica, pretvarajući ga u glatki ćilibar.
Tada su se pod zlatom mjesečine
lica ratnika presvlačila u toplu kožu ljubavnika.

DAN KADA SU PTICE UMIRALE

Kad ptica u pokretu zastane,
kad glas u pola riječi zadrhti,
tad daleki vidici mojih uspomena
izgube svoja mjesta u redu – sjećanja.

Rose su bile sitni dragulji,
mjesec parče krivog kolača,
a ljudi – vazda oblaka pastiri,
koji su nosili svoju pogaču
u obramnicama oko vrata.

I dani... plavi zumbuli...
ispleteni u vijenac djevojačkih ruku
čiji mirisi izmame crvene bule
da zbune vješte letače da se ne tuku
jer nijesu dani za računanje na nule.

A onda, nestade sve u avetinjskoj buci,
ptice počeše padati strmoglavce,
plavi vijenci kidaše se od urlika,
preko mene se prelila ogromna bujica i
izbacila me daleko iza stjenovitog oblutka.

Niko se ne prenu: kamen, prostirka, mjesečina;
i talasi su me bukom plašili da im ne priđem,
samo mali žbun šipurka, između dva kamena
ponudi mi svoje mjesto da prilegnem.

SJEĆANJE NA SNOVE

Ljubičaste noći blagog mjeseca
bude u nama snove
o nestvarnoj ljepoti
koja se iznova pokazuje
svaki put kada prozirni
oblak vojnički zaklanja sunce.

To je dah nade, ljubavi i spasenja
koje dok pješčanik neumitno ubrzava
molećivo prizivamo u svoja sjećanja.
To je i onaj naš spasonosni trenutak
koji pokušavamo uhvatiti drhtavim mislima,
a on nam izmiče u izmaglici.

Možda je i vapaj za Božijom milošću,
koja nam se odvažila pokazati
u nestvarnim prelivima boja,
došao taman onda kada nam duša
može vidjeti iznova i željno
svu ljepotu predijela
sa kojima smo se u nastanku
prvi put i zagrlili.

To je i san
o ljepoti ,
o staroj krušci,
svilenoj zlatnoj kosi,
o plavetnilu u nečijim očima!
Može biti i san o poeziji,
o nečijim mislima,
o dalekim krajevima...
o molitvi, kojoj se nadamo!

A može se u čula prikrasti
i mala skrivena luka
u divljem i strasnom kanjonu,
koju je pronašao jedan
ljubičasti zrak noći
kako bi i ona postala jedan san.

PUTNIK

Danas je dan kad se računaju koraci...
Ako si hitar izgubićeš u jednome dva,
Ako si usporio već si prebačan da znaš!

Ne boj se putniče, tvoji koraci
čekaće te tamo odakle tek treba
da kreneš, jer koraci nose neko ime...
a tvojima se raduje sva zemlja i nebo,
jer svaki list, ptičji pjev i počinak blag,
zna za tvoj treptaj drag i sudbine prah...
Iznutra kad zakoračiš, sad kad si ponovo
onako, bezuslovno mlad.

ZIMSKA MOLITVA

Pahulje tiho i nečujno padaju
na suvu zemlju poput večernje
molitve na umornu dušu.

Da li je svečanost kroz koju hodim:
zbog tišine, ili tišina u službi svečanosti?

Tišina, svečanost, molitva...
Bijel, proziran dan, i buketi
blagih, neizgovorenih riječi...

Skrite u tišinama ešalona, jata misli
odlaze k'o leptiri »Monarsi«
u nadi da će se kroz prozore
nečijih očiju kao zlatni zraci,
vratiti u svečane oltare:
ljubavi, milosti, i praštanja.

I da će poput nježnih pahulja
iznova buditi umorne duše
u tihom sanku predvečerja.

BOJIM SE...

Bojim se lûče moga htjenja,
gledam – Oziris si mlad.
Neka nova vasiona...
i put zvjezdanog snoviđenja.

Bojim se pomisli želja dušnih
mogu me skrenuť u bijel mrak,
bojim se da Tvoja zublja zlatna
neće mi biti spasonosni trag.

Bojim se promisli ljubavi Tvoje,
bojim se i praha moga tankog,
bojim se očiju mojih željnih...
na kapiju svijeta neznanog.

BREZA

Sjećam se velike breze kraj puta
kako je treptajima nježnim
budila snove i jutra,
sjećam se ... kako je pogled znao da luta
do kraja puta i tone...
sjećam se njene visine koja me i sad zove.

O, dugi dane bez treptaja...
koliko bola u ravnodušnosti nespokoja,
koliko daljina bez mirisa žutih...
o, koliko samo nemanja – što si bila moja!

A sada, u daljinama ko dinje zrele...
tvoje me sjećanje vraća ne dane bijele
kada je nebo ko harfa zvonilo za tebe
a tvoje trepetljike – odjek života od mene
sjećam se brezo ... kako sam imala
tebe i sebe.

JESENJE NOĆI

O mirisni dani, o noći jesenje,
kakva to izmaglica – studna
grli zrele plodove tvoje?
Ljubav noći se polako topi
u jutarnjoj bjelini
koja se nevino predaje
slasnim plodovima,
prvoj molitvi,
sjećanjima na snove
koji kao rumena rosa
milujući bude naša obzorja.
Istopi li se sva ljubav
sa jesenjim plodovima,
ili nam vješto zađe
za leđa mjesečevog roga?
Kroz prozirne kapke
vidjesmo je kako pleše
u mladome srcu
smješeći se dalekom pratiocu.
A ples, pod okriljem noći
zavodljiv i divlji,
težak za prolaznost,
i mirisan kao lubenica.
Gledali smo ga sjetno koračajući
jer nijesmo mogli da se zaustavimo.

NOĆ NA KAVKAZU

Posljednja noć je bila na Kavkazu!
U malenoj jurti stiskali su svoje snove,
oči bez oblika znale su da bole
isto kao i grudi bez topline glasa.
Nije više bilo ni vremena ni puta,
izgubljena nada mogla je još samo da luta
po lukovima i šarenim kupolama Isfahana.
A oni sami u zagrljaju praznine
grijali su vrelim usnama studene prste
ne bi li ostao plamičak bar jedan...
da se nekako prenu sa Kavkaza
da siđu do zlatnih polja Persije...
da se uviju u svilene marame bez glasa...
da su k'o srećni oblak u barki do Lefkozije.

MALA ULICA

Malom ulicom prolazila je tiho
ne osvrćući se za vjetrom
koji je jurio opalo lišće.
Na njene oči padale su zrele višnje
da probude usne i obraze.

Misli su joj bile kao proljetno nebo,
prozračne i obećavajuće
da speru ljagu jesenje tuge.
Šareni dan prosipao je nježno
miris jasmina na gola ramena.

A nekada je voljela jesen
zbog kukuruzne svile
koju je brala dok je bila meka i zlatna.
Sada je u kovitlacu suvog lišća
osjećala izgubljeni san
koji je koračajući preskakala.

Niko je nije vidio ni čuo,
samo je neki neznanac prepoznao
miris jasmina na mokrim trepavicama.

OKTOBAR

U očima tvojim bolne su daljine,
klecaju po oktobarskom lišću,
zjenice se šire puneći se mišlju
da je list što pada – život koji mine.

Vuku se stopala po zlatnom ćilimu,
dah iz grudi trne u napuklom naru,
kakvo savršenstvo – od Boga spojeno
u prirodnom čudu – čovjeku na daru!

Ali oči tvoje grozničavo traže
ono drugo blago – van carstava svije,
one nikad neće da se igrom slade
i založe sreću – koja odveć nije
bila jednom igra – daljina od prije.

U STAROJ KUĆI

Prazni zidovi sobe
bili su čuvari njegovog daha
od gubljenja po nepoznatim mapama;
a mala pepeljara sa Nila
pokazala se najdrskijom
protivnicom pročišćenih namjera
da bude gurnuta u stari ormar
kako bi nestala sa pročelja,
jer je ona i okamenjena
prva širila ruke ka zidu
naspram vrata ... bez ulaska.

Otkrljene ruke rušile su nadu
padajući poput teškog lustera
na molitvu umivenu suzom,
bila je kasna jesenja noć
pokazujući svoju britkost
duboko u raspučenim njedrima,
koje ne dočekaše nikoga.

U malom ogledalu prozora
zlatila se kosa goneći utvare snova
sa još toplih jastuka,
izašla bi hladnim hodnikom
bosonoga, po jutarnje kale
samo kad bi znala –
da tabanima neće dodirivati
prvu rosu na podnicama.

KAD BUDAN SANJAŠ

Kad budan sanjaš
mogu ti koješta pričati,
hodajući oko tebe
i unoseći ti se u lice.
Mogu ti pričati o plavoj ptici,
ukletim ljubavima,
smrti galaksija, kraju svijeta,
mogu ti i šarene laže darivati
a ti to ništa nećeš razumjeti...
Mogu i tavnu noć prizivati
iako znaju da je se ne bojiš,
jer »Beli anđeo« mirno bdi
nad tvojim uzglavljem.
Kad budan sanjaš
vidjećeš mjesec kako se
na tvome prozoru odmara,
al' nećeš osjetiti njegov dodir
jer mjesečina je velika zavidljivica.
Kad budan sanjaš,
čućeš kako marširaju riječi
uz zvuke Jerihonske trube,
i vidjećeš osmjeh strasnog mladića
iz čije laute se šire umilni zvuci
kroz boje u ram života.

OPIJENA LJUBAVLJU

Opijena ljubavlju glava traži uzglavlje
na kojem će rasprostrti svoje snove
dok kiše liju po obrazima, već bivšeg života.

Opustjele grane htjele bi odsvirati neki
rekvijem za kraj jer i njih hvata sipljivi san,
hladnoća i samoća biće im jedini zagrljaj.

Zrnce u pustinji i Himalajski snjegovi istom snagom
zaslijepljuju oči i uši otvarajući pore životu
ne bi li se uvuko kao tanka svjetlost
kroz zlatni pijesak pjesme.
Samo, glava klone, a u srcu tišina.

OČI

Tvoje oči kao užareno ugljevlje
bivaju zasjeda luni u crnilu noći,
pričinjavaju se ponekad i kao mirisna
crna kafa
koja ostavlja svoj magleni odraz
u ogledalu.
Tvoje oči – dok spavaš odlaze i prolaze
kroz moje ruke zatvarajući šake da ih
ne dodirnem
za slučaj kad me noć navede na igru
prstima.
Ostavim ih tako sa njenim blagoslovom
na uzglavlju
smirene, tajanstvene, upakovane,
mogu ih i djeca uzimati umjesto belgijskih
čokoladica...
A onda se iznenada prenu
kao da su im se vatre pod trepavicama
razgorjele,
pa gore, plamte, pustoše... Lakumu prave
još veću.

Ne saznasmo ni one ni ja – zašto je nestalo
zlata i rose u njima,
ko ih istopi u alhemijskoj zamisli?
Možda je njihovo crnilo nagovijestio
davno –
– i sam crni vrag,
možda izgubljenog smisla života –
– trag,
možda samo preostala, bezumna –
– strast.

KIŠNI DAN

Kišni dan oplakuje ivice sna
svojim bezličnim suzama
između prozorskih stakala i mene.

Gledam kako se spuštaju kišne zavjese
kao u predstavi završnog čina
koja nas odvaja od isprepletanih ruku
ljubavnika u oluji bola – od neba do pakla,
udarajući kao titraji vjetra na prozorska okna.

Gledam i molim svoje oči
da mi sputaju pogled
da ne luta od zavjese do podnica
na kojima razigrani duhovi kolo vode,
nije on lutalica da razvlači trake života
i da ih lijepi preko prstiju tako
da su nepokretni i kroz toplu maglu,
da su k'o staze tvrdog korijenja
na koje se korak razliva
poput mlade jesenje medovine,
kao dar drevnog posluženja.

PRAZNO VRIJEME

U praznom vremenu metež,
volja ne može korak da svede.
Zjape čeljusti davno nacrtanog kita
u čiji crni bezdan i blaga svjetlost ide.

Vodopadi negdašnjih snova
ponavljaju se u kružnom beskraju,
dok kapljice u svoje vreće
skupljahu grudve mraka
da ne bude crnilo još veće.

Al' niko ne zna da broji osmjehe,
kažu – slični su svicima, žarulje meke,
i na nekom licu mogu da naprave
sazvježđa za neke galaksije daleke.

A ti se igraš s' njima – k'o s' Denebom!
Uzimaš ih i brojiš iz toplog
stomaka mračnog...
i misliš da zavaraš vrijeme crno
najsjajnijom zvijezdom, u oku tamnom.

A oči probuđene – bore se k'o srce,
pumpaju u vrijeme poljupce vrele
ne bi li izmamile bar šaku svje'tla
prije no se dignu – u Beskraj vascijele.

CRNA NOĆ

Poklonjena jednom prijatelju.

U crnoj noći nad glavom visi mi
misao ko pećinska ledenica
prijeti da mi život probode, iz sna prevrne
i sa zvijezdom padalicom iz jata progna.

Mnoge bi puteve trebalo preći
tabane iskrvaviti i oči pomesti
za toplom zemljom k'o zlatni pijesak da usnim.

Noge i ruke mašu bez reda nadi
da i njih među nepoznate daljine stavi
da zavaraju trag unutrašnjem bolu što ih mlavi.

A dani se liju, vuku i vrebaju,
u jutra se obukli crnilom što noć donosi
ne znajući da su putevi postali tačke sjajne
pa u dalekim galaksijama traže zlatni trag
neke snene zvijezde, imena – Bijeli krin.

DANI

Dani nestaju iz glava ptica
propadaju kroz crni oblak nijemi
jer im se umjesto plaveti zgrušava
hladna jesenja magla u kalicama kišnim,
dani besciljni – kao zalutala jata.

A bjehu: bijeli, šareni, mirisni, topli.
Umotavali su se kao svilene bube,
dani kao ljubav mili i kao anđeo laki;
ti dani su – rastegli san treperavi.

Oči još iz sna – ne vide zalutale lastavice
u guste daljine – u sebe zarobljene,
kako će preletjeti dane nabreklih oblaka
kad su im glave sutonom natopljene?

A moja ptica iz nesanice je k'o zračak sunca
leti visoko za igrom magle nad morem,
vozi se radosna u zvjezdana kola,
ali pred zoru ranjiva bi pala
u toplo oko – sanak gnjezdoviti.

SLUČAJNI SUSRET

Ako se jednom budemo sreli
u hladnom proljeću
ili dalekoj poeziji,
mahnuću ti rukama
da ne gledaš kroz sjenke
oblaka ka mome licu.

Može se desiti i da se neznano
mimoiđemo,
jer se zapletem nekad u bršljane
među uličnim balkonima,
sa kojih se kapetanske gospe
nehajno pozdravljaju lepezama.

Ako se ipak budemo sreli
šta ćemo sa mnogim životima
koje vjetrovi provijaše u tanki rub
mladog meda koji bi htio
da zri za vječnost,
i sa očima utkanim u dane
slučajnih susreta?
Ako se jednom budemo opet sreli
neka to bude u ulici »Pusti me proć«.

ZIMSKO JUTRO

U zimsko jutro skupili se vrapci
dok gospoda pažljivo šeta svoje pse,
poneka mačka vreba i šišti prijeteći
što joj opet stari led i gospodin pas
remete njene sne!
Sretosmo se nijemi na poljani uglačanoj
svako je nosio ljubav svoju oko vrata
I išao putem sunčevim ka usamljenome,
koji nas prati kroz vječno oko – određeni
broj koraka!
A ništa nema na vidiku!
I mali vrapci postaše pikola prava,
mački prostrše ćilim da nadigra gospodu,
moj pogled – oganj, odjuri niz dolinu
kako bi i mene u sebe uplavio...
da mi zapupi kroz ruke drveće rodno,
da vatrom niže višnje na kožu mog vrata,
da mu usne okuse prvu nevinost ploda,
da ne mogu ispresavijati puteve noći
jer mi kapci čuvaju rana nestajanja,
i moja ljubav bi po cijeloj meni okićena
da zri za nježni dodir, u vremena vječna.

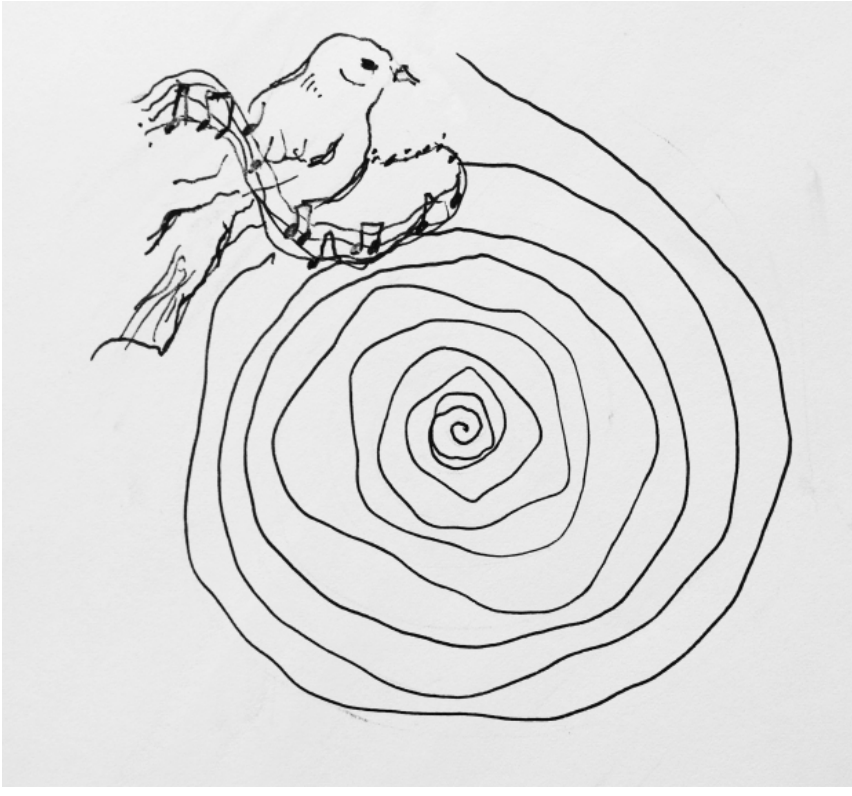

ŠEVINA PJESMA

Za odraz mostova vitih
i stijena nekih snenih,
za plavu traku neba
koju je ostavila ševa.

To ona pute sprema
da pjev svoj pronosi
kako bi svaki život naosob
znao da ona dolazi.

Da uzme pjesme malo sa polja
pa pronese je iznad gora
do malog uplakanog dječaka
u staroj kolibi kraj mora.

Jer pjesma njena je ko ljubav puna,
čas visoka ko nebo da pjeva,
a čas umiljata ko kućna mačka
glasom brundavim, kao kad drijema.

I svaki strah će djetence proći
dok male ruke, ka njoj sprema.

ODMOR U VJEČNOSTI

Majci

Pored klena oslonjena počivaš,
kao da su ti njegove žile zamijenile
isprepletane ruke na kojima se sunce odmaralo.
Pokidale su se niti paukovih mreža
koje su slale muziku da po njoj hodimo
onim stazama koje dovode do priče u tišini,
a da zaobiđemo žaoke iznikle svuda,
pa i na usnulo čelo klena, bez klonuća.
Osjećam te u svakom listiću koji mi iz grudi niče
zato što si u srcu mome zapisana...
Iz njega se polako osipa sitno planinsko sjeme
uspomena na složena pisma iz daleka
nazvano cvjetnih obličjima – tvoje duše.
Visoko nad našim glavama ono kruži
po putanji svijeta i pada...
propada... između ispucalih dlanova,
kao razdrobljena svjetlost iz mraka
premjesujući prostore ljubavi i umiranja.

RAVNICA

Jani

Pred očima mi beskrajna ravnica spava,
i ja sam se htjela odmoriti u mirisima
jutarnjih oranica i bagrema.
Ponovo ne mogah stići prije zore
i shvatih da je otpočeo novi dan;
mnogobrojne glave suncokreta
počeše da okreću svoje lice ka meni.
Oni se bude iz mračne i hladne noći,
a ja bih da naslonim svoje lice
na njihove požutjele rubove...
Čekali su me strpljivo
kao neznanog gosta,
da me daruju svjetlošću svojom,
jer oni nikamo ne žure,
naučila ih topla ravnica da je sve tu
nad njihovim glavama: sunce, vjetrovi, noći.
Približio mi se na poklon sunčev pratilac
i ja ga radosno zagrlih rukama
i kročih u njegovo sunčano krilo.
Grudi predadoše tugu u još crnja njedra
koja sam još dugo stiskala rukama
da mi oproste slabašne jecaje;
a grleći pretvorih ga u plamen i shvatih:
pašće prvi bez daha, u nestajanje...

KOLIKO ME VOLIŠ

To, kako me voliš...?
Obmanjivale su te oči, uši, prostori...
vidiš a ne čuješ, daljine presavijaš
a ja se gubim u nježnom zagrljaju
plave, najplavlje ruže...

To, koliko me voliš...?
Srce i damari ne pokrenuše ti ruke,
nijesu ni providne konce skinule
sa uzglavlja svilenih nadanja!

To, do kada ćeš me voljeti...?
Do dana kada se moje ime
izgubi u drugom imenu tvome,
do dana – kada ti plava ruža
počne krasti sjećanja.

JUNI

Juni, i jedna godina više...
kuda li bi me odvele sada
te stare vremenske saonice?

A trčala sam za srcem golih skuta,
mrsila se u linijama novog jutra,
noge su mi bile mjesec od leda
a prsti – lepeza duginog puta.

Stvorile bi za čas ljetnje maškare
preselile me u rane snjegove,
gdje ruka drhti k'o jutarnje sunce ozeblo,
a bridjele obraze slikar bojaše
u uzburkano nebo flamansko.

A onda – kao cvjetni zamotuljak
u mirisu vjetra stigoh do južnih polja
do meke trave i plavih talasanja,
misleći tako – spasih se ledenog bola
a upadoh u stare kule na rubu Zlatnoga Roga.

I tako, dani su nestajali u lavirintu života...
ne mogah vidjeti istočnu zvijezdu na svodu,
jer tamo oficir mladi u gardijskom odijelu
naučio bi me bečki valcer na uglačanom podu.

Kažu kad odeš daleko...
nema više puta, ni duge, ni zraka
nema ničega poznatog – sve je bezimeno,
niko nas na zemaljske muke ni ne stavlja,
sve je rasuto u vrtložnim putanjama mraka.

Zato je juni prepun svega
ne treba dodatka više,
ni stare saonice ne mogu dalje da voze
jer ih izlizani konopci – više ne drže.

NA IZVORU

Riječi moje nikada neće
stići do tebe
jer ih vjetrovi rani zamrsiše
i postaše šapat neke daljine
u kojoj si ti mirno jezero
sa plimom i osjekom,
a ja vrcavo planinsko vrelo
koje pokušava bez prestanka
preskočiti kišu sopstvenih kapi.
Na tvojim plavim ogledalima
u bestidnoj nagosti ženskog boka
ogleda se prva, druga, treća
i ko zna koja ljepota...
A u mojoj jogunastoj uzavrelosti
sve istine i radosti
htjele bi da se zaklone
od poznatih pogleda
i da kao miran potok
ne budu prepreka traženom spokoju.
A znaš, od iste smo tvari sazdani...
ali između nas visoko vijori
bijela noć i osmjeh plavog dana...
golubice u čijim očima
tihuju jezera
i veo gospe
koja je samo miris bijele noći.

DOŠLA SI...

Putanjom neba – tajno si se
sklupčala u moje grudi,
čekala sam te kao dijete
zvijezdu padalicu;
a ispružilo se svo
zvjezdano nebo
da te uhvati u srminu kotaricu.

Umivena si bila jutarnjom rosom,
kosu ti rasčešljao travin vjetar,
bosonoga si trčala oko izvora
moje duše,
igrajući kao vila
po sunčanim rozetama.
Klupko vremena se brzo
odmotavalo i sušilo
a ti si bila ona prva rosa
koja mi je milovala ispucale usne.

Tajna o dolasku se obnavlja
svaki put kada sunčev zrak
zasjaji tvoje oči,
jer mu ti vraćaš ljepotu –
iz osmjeha o povratku.

TIHI ODLAZAK

Ako ti kažem da odlazim,
biće to kao da se nijesmo
ni sreli, ni vidjeli, ni prepoznali,
naići će magla gusta koja će
prekriti svaki trag, izbrisati put,
i orositi ga kišom zaborava.
Ako me nema ni na vidiku
sigurno me je zaklonila
nepoznata ulica među
svojim tajnama i sudbinama.
Ako me nikako ne prepoznaš,
znači da sam se odselila
preko visokog plota
čiji šiljci nebo paraju,
praveći šare nepoznate
za slučaj da me osvijetle komete.
Ako me se više i ne sjetiš
biće da si me samo sanjao
pa zaboravio, jer san je
rjeđi od magle bio,
i rasuo se kao zvjezdano jato
u zoru, dok si me od mjesečeve
prašine branio.

AVGUSTOVSKA NOĆ

Prozračna i teška avgustovska noć
obznanjuje mi da se moj vid miješa sa
mjesečinom, a ona mi se umreškana
plavi po ramenima.

Ne osjećam je više cijelu
jer su treperenja noći kožu utrnula,
a pogled se zakačio za kola nebesna.
Sjedim i čekam da mi kasni noćnik
zanjiše zivot iz početka, da se prenem,
sjetim da je stvarnost k'o vaga sa dva tasa,
i da je moram držati na dlanu
kao raspukla vrata kosmosa.

Gledam... sjenke se umnožavaju,
prijete da mi pomute i obrise doma,
razvlače crni plašt zaborava,
kao da nijesam nikada sjevernoj noći
podanik bila i bez pripadajućih prava.

Sjedim na kućnom pragu u avgustovskoj
noći i slušam kako mi tiho noćnik ćarlija:
Polomila se kućica starog sata,
odletjela je i ptica bez imalo truda...
ne mjeri ništa... jer sve je bilo samo
igra luda – između snova, želja i puta.

DALJINE

Razdaljina između mojih koraka i mene
sve je bleđa, poput mlade mjesečine
koja se gubi nad jesenjim šumama.

Koračam, a ne vidim traga iza sebe...
strah i želja vode me nepoznatom hramu.
Mislim da su se moji koraci
počeli topiti kao davno
pronađeno blago, u vreloj peći.

Možda su i kapi mojih mladih koraka
spojile daleke vjekove
u mekoći i čvrstini, životu i smrti
u obliku koji će trajati...

Dugi vjekovi postaće spona
između mene i moga hoda.
Izgleda da sam duboko zašla
među glasove od tišine
bez traga i vremena;
tako sam i pronašla svoje stope
okrenute u suprotnom smjeru
ka mome susretu.

PROZOR

Pred nama prozor
svakojakih čuda
a mi se gledamo prizivajuć' maštu,
iza nas praznina riječi zastalih
hladno se vrti i tužno vibrira
praveći šare – igra ne prestaje.

To nam je udes kad se igrom igraš,
ona jeste sjenka, ima nešto svoje
što dolazi nekad drugačije boje,
da i budne snove razmješta bez glasa
u prastare slike – rajski prizor spasa.

Ali tada nekih očiju će nestat'
k'o mornaru starom u buri spasenja
sa vrtlogom strasti jedne mlade vrbe,
i svi će nam zborit: nije to pučina...
u jadnom besmislu nadošlih plavljenja.

Omekšalo srce i u mraku vidi
nepoznata jutra za srebrnim hodom
na kome zastudi prvi prelom noći...
Sleđene bi ruke uhvatile vjetar
iluziju trena – što zorom će proći.

STARA KUĆA

U kući snova, u dnu bašte
bilo je veliko kolo mašte,
svako bi po jednom obiš'o krug
da ne ostane ničiji dug.

I tako u krug godine nijeme...
nikada ni jedna da se prene,
da kaže – eno tamo kod mene
ima mjesta – za one snene.

No beskraji kruga zamaglili su oči
pobrkali su godine, dane i noći,
svako je svakome davao mrvice
kao kad kidišu crne, promukle ptice.

U pokidanom redu, ko na starom plotu,
čekali su tuđinci svoju zgodu,
da bez milosti izbace maštare stare
i u lukavoj pobjedi – da se baškare.

I tako kuća u dnu bašte osta
sa ranjenim krovom i pticom što vije...
samo su oči snene mogle da je vide:
kao magiju nevidljive sile
koja gnijezdo svoje – prije svih svije.

ČEKANJE

Čekanje iza zidova nevidljivih
odvlači moje tragove u tugu,
i oni postadoše kao jesenje lišće
raznobojnog obličja beskućnika.

Besmisao slobode ponovo mi
obgrli leđa,
kao kada nova zora
pogubi noći po beskraju...

Kada bih mogla bar tragom put da pratim?
Bilo bi to za tankom zmijom bjelušca
koja se dovija kao vodič – zalutalih kapi
do stare kolibe u kojoj usnula baka
hvata poneku kap od potonuća.

Ne bi više bilo tog zaludnog čekanja
i tuge u mimoilaženju beskraja...
Sve moje nade, želje i bojazni
isplele bi se u prvu kolijevku
koju bi grijali jezičci ognjišta
koje još mirisaše na lipu i mlijeko...

TOK ŽIVOTA

Da mi je samo da jednim gutljajem
popijem sva mora i okeane,
oživela bi onda ružičasta plima
i ne bi bilo mračnih puteva i dubina...

Nosila bi i rubine na obrazima
i bila drvo na zemlji suvoj – bez kapi vina,
nastao točak da suzu u oku okreće,
i utopila bih u nju svo teško kamenje
obješeno o meke pokrete.

Bila bih zora blistave svjetlosti,
bila bih prah iz kojeg nastaje slika života,
bila bih izvor sa koga bi najžednija zvijezda
ispila rubine sa njegovih bijelih dubina.

Da mi je samo da jednim gutljajem
popijem sva mora i okeane,
i da nestanem hrabro
kao dijete svojih očeva...
šapnem tiho majčici zemlji:
bojazan si mojih snova!

LEPTIR

Kažu mi da postao si leptir,
da živiš u zemlji snova – bez glasa
koje u tajanstvene oblike stapaš
i svaki djelić tebe ko svekolika mladost
prostire se u plavo nebo, u titraj, u radost.

A kad dan se rodi iz osvita blaga
ti ćeš me se odreć' – k'o postelje noći,
jer i nju ćeš dati vjetru da je nosi
da postaneš tihi orkestar svoj moći.

I nesta nečujno kao mir molitve
k'o ćutanje breze bez imalo daha,
niti ima suze da iz gara sklizne
niti znam za mis'o, od umova – Spasa.

Zasv'jetleše sjenke u plavetnoj noći
stapaju se glasi svekolikog bola,
to ti gore krila – leptire moj mali;
gori pečat sjajni od zemljinih kora.

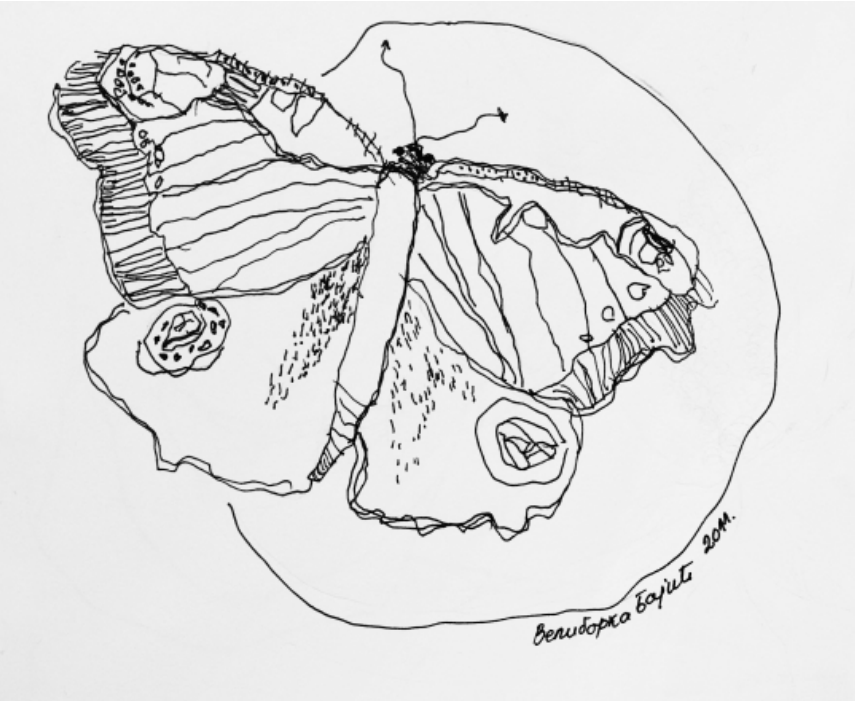
Велиборка Баџић 2011.

TVOJE LICE

Nad nama lica – mačeva hladnih
što nijemo zbore – dosta igranja!
»Bitke su bile ljuto vođene
a vi ste, eto, čudom spašeni!«

A lice tvoje – radost proljetnja!
koje sam posle sna prvo vidjela
i nijesam znala da dan buđenja
smjenjuje u taj čas tuga jesenja,
kao kad se plava svjetlost preliva.

Tvoje je lice mlječni put nebeski,
jer svakom treba neki stepenik
kako bi dušu svoju vazdig'o
sve do granice plavog beskraja
na čijoj ivici se može spoznati
svaka tuga i sreća prava.

Lice je tvoje nada spasenja
koja mi pruža spokoj gr'jehova:
za dane kad sam budna sanjala,
za polja na kojima sam strepjeć uzmakla
i za daleke neznane svjetove
koji su sišli da ti se predstave
na tvome pragu, dok sam spavala.

I lice tvoje – beskraj trenutka
i anđeoski prah da vječno s'ja,
da lakše tvoji koraci blagi
mogu da me prate kao radost jutro,
kao bistra suza predvečerja.

To je dar Bož'ji, zemnom anđelu,
za dane kad mi
ponestane glasa...
jer lice će tvoje biti izbavljenje
od moga, sopstvenog užasa.

JEDNA USPOMENA

Radulu – Željku Damjanoviću
– starom prijatelju koji i dalje piše
u sopstvenoj svjetlosti

Ti, koji živiš u vremenu
poput pješčanog sata:
možeš li presuti noć u dan
kao nadolazeći početak neba,
sa mirisom neke južne kiše
i kikotom pročišćenog glasa?

Poželjela sam da te dodirnem
kao rosu u podne
na najvišem cvijetu magnolije,
poželjela sam i nježnu zamisao
tvojih ruku
kao zlatni pijesak valovite pustinje,
poželjela sam i tvoj osmjeh
Homerovski – na krajevima usana,
dok šaputaše Hektorovo ime.

Nejake su mi još ruke i noge
za zagraničnim predjelima...
možeš li sebe podijeliti
sad kad si svetlost – zarad čaše ludosti
zatočene na mjestu nade o povratku,

dok ne doplivam sa druge obale
ispod rječnog dna...
i potrčim ti u susret
s' jednim zaboravljenim kikotom,
s' tajnom da u južnim kišama
postoje mjesta sretanja?

Možeš li opet, bar jednom
postati stih?!
Kako bi malokrvne zore
vratio u rumena jutra.

SJEVERNA MORA

Daleko iza planina sjever caruje
i traži žalove gdje se ljubav smije,
pritajen šarenim rukama
spreman za borbu jesenjim čarima.

Šarena grudva kotrlja se po meni
ko ringišpil – vrti me da hodam svijetom
sa rasutom kosom raznobojnog lišća,
a sjeverni vjetar pomaže mi da dišem
razgrćući pluća oštrim rezovima:
i neka sam lutka smrznute zemlje,
i neka sam ptica nakrivljenog leta.

A ja se provukoh kroz pukotine stijenja
uz pomoć ruku mekših od oblaka,
ugledah plažu kojoj nema kraja...
Milovah pogledom vodu k'o da slutim:
kako će i plavo nebo stvoriti mrsitelja,
da mi donese bar šaru sjevera,
pa da se ogrnem velovima žutim, i ćutim...

PUTOVANJA

Ako krenemo za putem istine
ne smijemo kušati dušu svoju
više nego nam carstvo nebesko ište.

Postoje u našim očima sveta mjesta
na kojima vidimo nijanse boja
neba i zemlje, plavokose ratnike,
putnike-tragače, sunce u Plavom kamenu.

Postoji u našim srcima i nepoznat duh
ljubavi i ljepote u suvoj zemlji
boje ćilibara, plavom, najplavljem nebu
i mirnoj istini, u kojoj je i uveo cvijet
ljepši od svake ruže.

Kako je ljubav velika
u milostivim danima mira,
kad može da prigrli sve ruke koje se mole
ka mekim trepavicama želja.

A samo jedna je ljubav cijela.
I samo jedan je put kojim se hodi,
veliko dobro počiva u njoj i vodi.
ON jedini nas može prenijeti cjele
sa svojom ljubavlju
do mjesta na drugoj obali
koje je toliko slično pređašnjem početku.

MISLI, ZAUSTAVI SE...

Zaustavi se!
Da te drugi kosom ne zaustavljaju!
Izgužvat će te gvozdene ruke
nenaviknute na svilene otkose.
Zaustavi se,
oko noćne molitve i staračkih ruku
dok ti isčešljavajuu zlatnu kosu
da traješ Bogu za istinu,
kad se budeš molila za dar sa biljegom
koji će označiti boju kamenih polja,
strast kiše na bosim nogama
nekog dremljivog svijeta,
dok se ti spašena budeš
ogledala na stari prozor
sa »zlatom« od čokolade...
Dok je nebo još cviljelo k'o stare podnice
tvoja misao se otrgla i stala
o kosu saplitati i padati
u lokve Crnog bora,
spremne da ti iz usta, nosa i očiju
otvore vaseljensku krv
kao u pra svjetovima
koji sebe izazivahu silinom praskanja
dok još ne znaše – kako si lijepa
dok umotavaš članke kosom.

Lice ti ispisaše najslađim snom,
a ti bi srećna jer si svuda mogla biti i skriti
toplu suzu za dane goruće žeđi.
Kad ti je upao pramičak kose u oko,
tad si rekla sebi – STANI!
I vratila se mirisom otkosa
i tišinom rasute kose,
vukući davnašnju misao.

U SNOVIMA

Sanjala ga je u zoru novog dana,
nekad u lister odijelu,
nekad u farmerkama od lana.
Al' nikad se nije njoj obraćao
ni kad se na druge ruke ljutio,
samo bi je krajičkom oka
blago pomilovao.

Sanjala ga je i kad igrom zasluži nulu,
sivkasto tužnog, nekad veselog,
al' nikada u velikom noćnome bolu.
Ni onda ništa ne bi rekao,
krišom bi previo ranu na duši
a usnama bi blago posuo
osmjeh po njenoj kosi.

Prebrojavala je po svojoj glavi
da li to bjehu snovi il' java,
ako je budnost do bola sveta
onda nek' je život u krugu Minuta...
Mirisala je ljubav iz srdaca data
malo u oku, kosi, ruci...
a nekad bi se i prstima dotakli
na kraju stola, uz odlazak ćuteći.

U DALJINAMA

Daljina u daljinama...
Beskraj u beskrajima...
Kišni dan – bez šarenih kišobrana,
put kojim hodimo – sumrak na moru.
Osjećamo ga u sebi
kao nemir u plućima,
naprezanje u očima,
kao male kamenčiće orijenta za petama.
Vještinom ljepote kojom smo zadojeni
počesmo klesati strasti probuđenog srca
u najljepše skulpture ljubavi
odjevene u mermerne odore.
Zračiše kao junsko jutro
kad je nadvladalo grijeh noći,
da bi preobrazilo halje u prozračnu mladost
koja će ostati i onda kada njena djeca
kroz sjećanje kišnog dana ugledaju put,
kao zlatni trag božanskog zanosa.

OLEANDAR

Oleandar, u mnoge se ruke zapleo,
i stoji tako nad udaljenom cestom,
sam i uzjogunjen...
Dupli cvjetovi se mirisom otimaju,
iz zagrljaja maglenih plesanja.
On sam – prestrašen svitanjem
bori se sa granicama... dovijanjem!
Slikaju se na njemu životi boja, rose, ptica...
jeleni prolaze... znaju narkozu granice...
On, rasut kao jesenja raževina
od vinove loze, misli: mjesec je krstinja.
Oleandar i jedna daljina...
Nadmeće se sa noćnim mirisima lipa
tim uzdrhtalim predosjećanjem
noći... jutra... jutra... noći...!
Bilo je jutro kada duša jednog cvijeta
izreče svoju bojazan za dalekim ocem...
Zatečen sumnjom u sebi, otrese rosu,
i cvjetovi nestadoše, popadaše,
tragove zametnuše...
U podne je svratio jelen
jer ga više nije prepoznao...
Oleandar... da li vidjeh njegovu ljepotu
ili me... navede na fatamorganu...?

Песме Олге Блажове су неурамљене слике.

Док сам их читао, преслишавао сам себе, спотицао се о многа питања, и нагледао лепоте.

Оне имају боју, особиту чулност, понекад и замиришу, мирисом који спаја душу и јупитеровска сазвежђа.

Олга пева својим гласом, ни на кога не личи, осим на своје несанице, надања, себи је диригент и декламатор.

И кад је лирична, она је исповедна, а у том чину је ненадмашна – уме да чује тишину и да слуша отапање севера на југу.

Не трчи за великим речима, оне је сустижу.

Стих јој је фрушкогораст, и није препоручљив за свачија уста и уши: да би се до њега допрло, треба мало више осећајности и знања.

Ова књига личи на реку која је дубља од мора.

Таква река не постоји, ни таквог мора нема, али срећа је да овакве књиге има.

Горан Лазовић

SADRŽAJ

Pesnički glas bezvremenosti
Olge Gajin Vlašić 5

Junske lipe 9
Nedovršena pjesma 10
Meditacije na mjesečini 12
Kamen na mjesečini 14
Milica 16
Somotne noći 17
Pustinje 18
Kad nada postane očaj 19
Suri orao 20
Staze 22
Put sunca 24
Vatre života 26
Jedan grad 28
Ratnik 30
Dan kada su ptice umirale 32
Sjećanje na snove 34
Putnik 36
Zimska molitva 37
Bojim se... 38
Breza 39

Jesenje noći 40
Noć na Kavkazu 41
Mala ulica 42
Oktobar 43
U staroj kući 44
Kad budan sanjaš 46
Opijena ljubavlju 47
Oči 48
Kišni dan 50
Prazno vrijeme 51
Crna noć 52
Dani 53
Slučajni susret 54
Zimsko jutro 55
Ševina pjesma 57
Odmor u vječnosti 58
Ravnica 60
Koliko me voliš 61
Juni 62
Na izvoru 64
Došla si... 65
Tihi odlazak 66
Avgustovska noć 67
Daljine 68
Prozor 69
Stara kuća 71
Čekanje 72

Tok života 73
Leptir 74
Tvoje lice 76
Jedna uspomena 78
Sjeverna mora 80
Putovanja 81
Misli, zaustavi se... 82
U snovima 84
U daljinama 85
Oleandar 86

Pesme Olge Blažove
su neuramljene slike 89

Autorsko izdanje

Recenzent: *Goran Lazović*

Grafička oprema: *Ilija Knežević*

Crteži: *Veliborka Bajić*

Fotografija autora: *Vladimir Jocić*

Štampa: »Birografika«
Beograd, Oplenačka 24e
tel/ 23 21 047

Tiraž: 300

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ГАЈИН Влашић, Олга Блажова
Sjever na jugu / Olga Blažova Gajin Vlašić ; [crteži Veliborka Bajić]. - Beograd : O. Gajin Vlašić, 2012 (Beograd : Birografika). - 89 str. : ilustr. ; 15 cm

Tiraž 300. - Str. 5-7: Pesnički glas bezvremenosti Olge Gajin Vlašić / Peđa Radosavljević.

ISBN 978-86-915403-0-2

COBISS.SR-ID 189398284